

Hvězdy nad námi

LENKA
CVINGRÁFOVÁ

KLOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © Lenka Cvingrářová, 2024

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Lenka Cvingrářová, 2024

Redakční úprava Drahomíra Smutná

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2024

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-340-6

Maruše
a všem, kteří najdou sílu odpustit (si).

Prolog

Všechny holky v sedmnácti s někým chodí nebo jsou zamilované až po uši, až na mě. Nejsem divná, jen jdu na lásku logicky.

Mám seznam.

Na světě pro mě existují tři typy kluků – ti, se kterými chci chodit, pak kamarádi a zakázaní. V zapovězené skupině jsou třeba automechanici a všichni, co mají ruce zapatlané od mazu. Jako můj táta – nechci celý život drhnout nevypratelné montérky. Navíc představa, že mě bude hladit po těle černými prsty... Chovatelé a sokolníci jsou dobří maximálně jako kamarádi. Jako třeba ti v záchranné stanici, kde trávím většinu volného času. Ráda bych ale přítele jaksi víc domestikovaného, což se o nich říct nedá. A ze všeho nejhorší jsou myslivci.

Od začátku mně byli podezřelí. Vídala jsem je na stanici, kde se domlouvali se sokolníky na hony a tak. Zeleňější víc než špenát ze školní jídelny, po kterém se mi chce vždycky zvracet. Jednou mi nabídli, jestli bych nejela na poslední leč s nimi, že potřebují někoho k obsluze. Prosím, až příště budu chtít udělat takové debilní rozhodnutí, raději mě strčte do klece ke krkavci Arnoštkovi.

Bylo domluveno, že pro mě přijede jeden z mladých myslivců. Jízda byla vcelku pohodová, dokud jsme nesrazili zajíce. Takového roztomilého ušáčka, který se při

přecházení silnice zapomněl rozhlédnout. Zastavili jsme, slyšela jsem, jak pískavě naříká, trhlo mi to srdce i uši, kéž bych mu mohla pomoci! Myslivec vylezl ven, po duté ráně ustalo kvílení, kufr auta zaklapl a ten vrahoun si klidně sedl zpět za volant. Zírala jsem na něj, div jsem se nerozbrečela. A víte, co mi řekl? „Snad sis nemyslela, že ho povezu na veterinu?“

Když jsem pak na leči viděla, jak se všichni cpou, chlastají, hulákají a mají plnou pusou sexistických narážek, přála jsem si utéct. Několik z nich mě zvalo, ať s nimi jdu na nějakou kazatelnu. Nevím, co to je, ale co tam dělají s hol-kama, si umím barvitě představit.

V životě nechci vidět myslivce a v životě nechci obsluhovat nebo dělat u jídla!

A víte co? Nikdy neříkejte nikdy.

1

Táta mě poplácal po zádech a odjel. Opravdu odjel a nechal mě v téhle díře samotnou! V mžiku se mi ztratil mezi stromy v kopci, jako by měl strach, že mu ještě skočím do auta. Nebyl by daleko od pravdy. Nechtěla jsem tu být. Měla jsem na sebe vztek, že jsem kývla na tak hloupou sázku.

Rozhlédla jsem se kolem sebe, všude samé stromy, stromy a stromy. Za mnou stála třípatrová budova z roku raz dva zasazená do svahu kopce. Rekreační středisko Pohoda. Zmocňoval se mě strach. Co tu budu sama dělat?

Zhluboka jsem se nadechla. To dáš, holka. Je to jen na týden. Jen týden, ani o den déle. Stiskla jsem madlo kufru silněji, jako by mi mělo dodat odvahu vykročit. S hlavou hrdě vztyčenou jsem vyrazila do neznáma. Když jsem konečně zdolala poslední schod a znaveně vytáhla kufr s kolečky nahoru, umiňovala jsem si, že příště si s sebou nebudu brát tolik věcí. Odhrnula jsem si zpoceně vlasy z čela. Ale žádné příště vlastně nebude. Už nikdy sem nepříjedu. Teď všem dokážu, že jsem schopná splnit sázku. Jsem cílevědomá, ne? Dokážu dotáhnout věci do konce. A už vůbec nejsem budižkničemu a nemešlo. Co je těžkého na tom umývat nádoby a loupat brambory? To přece umí každý. Ale ne, máma nemůže pochopit, že má člověk i jiné priority než stát doma u plotny. Vždyť mě potřebují

venku! Ti malí, vymírající a proti lidské sobeckosti bezbranní sýčci! Kéž by mě máma chápala.

„Tyldičko moje, to jsem ráda, že jsi tu! Jsi naše záchrana!“ Z hlavního vchodu vyběhla postarší kuchařka a vřele mě objala a já se do ní zabořila jak do obrovské koblíhy. Mámina kamarádka Květa, které jsem od malička říkávala teto. Kvůli ní jsem tady. No, ne tak docela, ale ona našim řekla, že jim vypadly brigádnice a nutně potřebují záskok. A mou drahou sestřičku nenapadlo nic lepšího, než že bych sem mohla jet já, a naši se toho hned chytli. Jenomže já chtěla jet na kroužkování sýčků s kluky ze stanice! Má to být nejlepší akce roku! Ani nevím jak, a byla z toho sázka – když tu vydržím týden na brigádě, můžu jet na kroužkování. Já, která v životě k vaření ani nepáchla a je schopná se pořežat i jídelním nožem, já to zvládnu! Domácí práce mi opravdu moc nejdu, vím o daleko příjemnějších činnostech, které se dají dělat ve volném čase. Třeba být se Sorenem.

„Táta už odjel? To je škoda, že tvá mamka musela do práce, ráda bych se s ní viděla,“ pokračovala Květa ve svém monologu. „Neboj, bude se ti tu líbit, uvidíš. Jen pojd dál, nestyd' se.“

Nesnáším, když se mnou někdo mluví jak s malým děckem. Vždyť mi je už skoro osmnáct let, lidi! Nebojím se a nestydím se. Nebo ano? Ne, rozhodně ne. Ale Květa je prostě Květa, tak jsem jen protočila panenky a nechala se vtlačit do budovy.

„Jsem tak ráda, že jsi přijela! Je těžké někoho nahonem sehnat, když některá z vás vypadne. A teď nám vypadly rovnou dvě brigádnice. Věřila bys tomu? Naštěstí jsi tady ty a Jeníček nám taky slíbil pomoc. Ten se ti bude líbit, uvidíš,“ mrkla na mě spiklenecky a ve mně se okamžitě vzedmul odpor. Kdo to vlastně je? Spíš by k němu seděla Mařenka a perníková chaloupka. Sice jsem single, vlastně celý svůj dosavadní život, když teda nepočítám dvoudenní

známost v první třídě s Vaškem, ale taková zoufalka, které teta vnutí venkovského balíka, fakt nejsem. Co opravdu nemám ráda, je, když mi někdo předem diktuje, co se mi bude líbit a co ne, co mám dělat atd. Což se mi jako nejmladší ze tří sourozenců děje docela často. Sorry, Jeníčku, nemůžeš za to, ale už teď jsi mi silně nesympatický.

Květa mě v rychlosti provedla dlouhou chodbou s množstvím dveří. Sice mi vysvětlovala, co kde je, ale kdo by si to všechno pamatoval? Naštěstí jsou všude na dveřích cedulky jako Kuchyň, Přípravna masa, Vejce, Úklid, WC... To nebude tak těžký. Už jen ze dveří, výmalby a pár kusů nábytku, který tu byl, na mě dýchla atmosféra komunistické éry před tak čtyřiceti padesáti lety.

Jen co jsem vešla do budovy, praštilo mě do nosu množství pachů a vůní, které se navzájem mísily a vytvářely v horkém dni dost těžký vzduch. Nejvíc mě zaujaly regály a bedýnky na konci chodby, ve kterých bylo pečivo. Nervozitou jsem od rána nemohla pořádně nic sníst. Květa můj hladový pohled zachytila, okamžitě odněkud donesla pomazánku a než jsem mrkla, už jsem měla namazaný rohlík v ruce. Mňam. Možná to tu nebude tak špatné.

Proč musí brigádnice bydlet až ve třetím patře? A proč tu nemají výtah?! Těžce jsem oddechovala a snažila se dostat kufr přes snad milion schodů. Kolečka na něm mi jsou fakt na nic. Kdyby do mě Květa nenarvala hned tři rohlíky, taky by se mi lezlo do schodů lehčeji. Budu muset zapracovat na své kondičce. A hlídat si přejídání, což asi s Květou půjde těžko.

Konečně jsem vyšplhala na poslední schod. Asi umřu. Svalila jsem se na židli na chodbě, která tu byla nejspíš umístěna právě pro tyhle účely. Že mám i svaly na zadku, jsem zjistila už u desátého schodu. Teď mě pálily svaly i na

stehnech a bolela kolena, o rukách nemluvě. Vlasy se mi lepily na obličej a mouchy na mě nasedaly jak na mucholapku. Byla jsem zpocená tak, až jsem se divila, že na mně nezůstanou přilepené.

Když jsem se vzpamatovala a vydýchala, vešla jsem do chodby, která vedla ke třem pokojům. Hledala jsem cedulku se svým jménem. Našla jsem ji až na konci chodbičky, hned vedle společného sociálního zařízení. Vendula Pokorná a Matylda Motáčková. Bezva, mám spolubydlící, snad to nebude nějaká nafrněná barbína.

Pokoj byl prostorný, rohový, s výhledem na příjezdovou cestu, kde jsem ještě před chvílí stála. Vpravo od vchodu mě zaujaly prosklené dveře vedoucí na terasu. Ale neměla jsem sílu něco víc prohlížet. Plácla jsem sebou na nejbližší postel a zavřela oči. Ani puch nevětrané místnosti mě nevyburcoval k větší akci. Ticho. Nádherné ticho, jaké se ve městě neslyší. Přes okno jsem slabě slyšela zpěv ptáků a ševlení hlasů rekreatantů v údolí. Úplně slabě, abych nezapomněla, že žiju.

Třeba je to jen zlý sen a až otevřu oči, budu zase zpátky doma. Ve městě. A taky na záchrané ornitologické stanici. Z budky na mě budou zírat velká černá očička se žlutým kruhem po okraji. Sovičky budou protáčet hlavu ze strany na stranu a já v tu chvíli zapomenu na vše okolo. Jak ráda bych tam teď byla! Automaticky jsem sáhla do kapsy. Bylo tam. Pírko pro štěstí a na uklidnění.

Dodnes si vzpomínám, jak nějací lidé dovezli v krabici od bot sýčka. Srazilo ho auto. Měl štěstí, nenatrefil na myslivce jako tehdy já se zajíčkem. Naštěstí se sýčka podařilo zachránit, ale bohužel se už nikdy nemohl vrátit zpět do volné přírody. Starala jsem se o něj, jak jen mi to škola a rodiče dovolili. Mohla jsem ho pojmenovat – jak jinak než podle hlavního hrdiny nejlepší knížky mého dětství, Legendy o sovích strážcích. Se Sorenem jsme se brzy

sblížili, nese těžce, když se od něj vzdálím déle než na týden. Jsem teď jeho partnerka, kterou neopustí.

Na chodbě cvakla klika. Uslyšela jsem kroky a drnčení koleček kufru. Zastavily se přímo u dveří mého pokoje.

„Čaj! Ty kokeš, ty už jsi tady?“ Holka s postavou a vizáží modelky rozrazila dveře pokoje. Na sobě měla žluté letní šaty zvýrazňující ženské křivky. Výstřih, ten byl! Elegantně zajela s kufrem ke druhé posteli. „Jsem Vendy. Máš ráda retro? Tady je to krutopřísný!“ zazubila se a prohrábla si své dlouhé blondaté vlasy.

Měla pravdu. Dvě oprýskané skříně s imitací dubu a načernalým zrcadlem, dvě váleudy sloužící jako postele, stůl, rozvrzané židle, dvě obrovská okna se zašedlou záclonou, na zemi popraskané béžové lino, na ušmudlaných stěnách žánrové obrázky se srnkami a přírodou. Strop hýřil flekanci s odstíny žluté a pískové, na blankytně modrém lustru připomínajícím talíř se povalovalo množství much a hmyzu, entomolog by si užil. A Soren taky.

„Tak ty letos budeš se mnou na směně, jo?“ pokračovala v samomluvě Vendy, „no potěš! Měla tu být Nina, ale má prej sraжду, ještěže ji nedovezla sem. Seš tu poprvý, vid’ Matylda Motáčková, že jo?“

„Ano, ale říkej mi prosím Maty,“ prohodila jsem a unaveně se zvedla z postele. Uvažovala jsem, jestli mě bolí víc ruce, hýždě nebo nohy.

„Já jsem Vendy. Doufám, že nejsi poleno, dělat za tebe nebudu, to si nemysli!“ zazubila se na mě a čtverácky mrkla. Nemyslela to vážně, ale i tak mě podráždilo, co řekla. „Pracovala jsi už někdy v kuchyni?“

„Ne, letos poprvé. Ale určitě to nebude nic, co bych nezvládla. Zvlášť když to jde dělat i s takovouhle manikúrou,“ ukázala jsem na její pěstěné ruce.

„Si piš!“ Se smíchem si prohlížela své pastelově růžové nehty. „Nechala jsem si je dost zakrátit, když tu budu

drhnout kotle. Vůbec jsem se nemohla rozhodnout, jakou barvu na celý týden vybrat...“

To ne, ušetří mě toho! zaúpěla jsem v duchu. Opravdové peklo i s kotli! Právě proto raději kamarádím se sýčky a ornitology. Snad to s Vendy týden vydržím a mozek mi za tu dobu dokonale nezrůžoví. Padla jsem zpátky do postele a zakryla si hlavu polštářem, ale Vendy to nezastavilo, mlela a mlela...

„...normálně bych na brigošku do kuchyně nešla, ale když tu jsou takoví skvělí kluci, zvláště sportovci. To budeš koukat. Úplně nejlepší jsou s nimi večery v kantýně. Fakt velká zábava a někteří umí suprově líbat,“ vzdychla a zasněně se podívala z okna. Po chvíli se vrátila do reality. „Taky tu bývá poslední večer suprový společný táborák. Jo, za půl hodiny máme být v kuchyni.“

2

„Zlatička moje, to jsem ráda, že vás vidím! Jak sem přijde mládí, hned je tu veseleji,“ tetelila se blahem Květa v bílém oblečení a červeně pruhované zástěře s velkou kapsou na břichu. Kuchařský čepeček jí nadskakoval, jak radostí poskakovala.

Stály jsme v kuchyni v blízkosti vstupních dveří. Čtyři brigádnice, po páru na směnu. Jeníček prý bude mít jen ranní a nepotřebuje zaškolit. Vedle rozjařené Květy se opíral o obrovský stůl starší muž. Přísně na nás shlížel ze svých výšin jak nasupený výr, zpod bílé kuchařské čepice mu trčely prošedivělé vlasy, na vychrtlém obličejí bylo znát každé zatnutí zubů. Evidentně pro něj bylo uvítání nových brigádnic ztrátou času, jen stěží toleroval Květiny afektované výlevy.

„Vendy, sluníčko,“ otočila se Květa na mou spolubydlící, „ani nevíš, jak jsem se těšila na ty tvoje šikovné ručičky! Uděláš mi zas melírek? Ať jsem štramanda, když...“

„Holky, přijely jste sem makat,“ přerušil ji znechuceně kuchař a odlepil se od stolu, „nejvíce času budete trávit támhle u myčky a dřezů. Vaším úkolem bude příprava surovin a být nám k ruce. Jídelnu máte na starosti také vy. Tam budete chystat snídaňový raut...“

Přestala jsem vnímat tok informací a zvědavě se rozhlížela po kuchyni, která byla přepažena obrovskými

regály, ve kterých se tyčily stohy talířů, mís, džbánů, hrnků, kýblů i utěrek. Vpravo za regály vznikl malý prostor s okýnkem na vracení špinavého nádobí z jídelny, pod ním byly dva velké stoly s šuplaty, do pravého úhlu u stěny na ně navazoval dřez na oplachování a myčka a ohromné tři dřezy na ruční umývání. Tři velká okna nad nimi musela jistě směřovat k venkovní terase, kterou jsem zahlédla při příjezdu.

Zaměřila jsem se na levou, daleko větší část kuchyně. Tady byla místnost obestavěna různými spotřebiči, jako jsou kotle, pánve, sporáky s troubami, starožitný robot velký skoro jako já. Uprostřed místnosti stály tři obrovské stoly přisunuté k sobě, takže vytvářely opravdu velkou pracovní plochu. Byly klasicky v místním retro stylu, měly velké šuplíky a skoro u země prostor na ukládání velkých věcí, jako jsou poklice, prkýnka, mísy a tak. Naproti jsem si všimla velkého zabudovaného okna, to bude asi výdejní okénko do jídelny. Servírovací vozík s talíři se mi líbil, bude sranda s ním jezdit.

„Hej, ty, jak se jmenuješ? Můžeš mi zopakovat, co jsem teď říkal?“ obořil se na mě kuchař. Asi si všiml, že ho neposlouchám.

„Já, já...všechno fixuju...“ vykoktala jsem. Cítila jsem, jak rudnu, automaticky jsem sáhla po pramenu vlasů a začala si ho omotávat na prst.

„Fixuješ, jo?“ výsměšně se rozchechtal. Při smíchu se mu vyhrnul horní ret až nad dásně, takže vypadal jak chechtající se lebka. Kdyby mu u toho klapaly zuby o sebe, bylo by to dokonalé. Musela jsem v sobě zadusit smích. „Já to tu neříkám pro srandu králíkům! Já tu dělám několik desítek let, a nemysli si, holčičko, že jsem celej odvařenej každej tejdén tady vykládat, jak to tady funguje. Zítra ráno nástup vaše směna.“ zapíchl do mě vražedný pohled, kdyby mohl, ukloval by mě svým velkým špičatým frňákem, stejně jako

Arnoštek, ten má taky takový zobák. „Teď běžte naloupat cibuli do zásoby, a vy dvě,“ ukázal na zbylé brigádnice, „mi pojdte pomoci s přípravou večere. A hněte sebou.“

Poslušně jsme se rozešly. Následovala jsem Vendy a stejně jako ona si vzala menší a velkou mísu, nazývanou pernice, a nůž. Půjdeme loupat cibuli ven na terasu. Ulevilo se mi, všude líp než tady s kuchařem.

„Neboj se, beruško,“ oslovila mě těsně u východu z kuchyně Květa a objala mě svýma baculatýma rukama. Dnes už podruhé v koblize, to snad ne. Kudrlinky mě lechtaly pod nosem, ze silné sladké vůně se mi dělalo špatně. Nenápadně jsem se vymanila z vřelého objetí a usmála se na ni. Koutkem oka jsem zahlédla, jak kuchař opovržlivě ohnul ret a odvrátil se. Super. Teď jsem u něj zařazená do škatulky protekční spratek. Ale já mu ukážu, že to zvládnou! Co jemu, všem to ukážu! A hlavně rodičům, kteří mě furt mají za malou holčičku.

Sedla jsem si venku k dlouhému stolu pod zastřešenou terasou. Vendy šla do skladu pro cibuli, mám chvíli pauzu. Zády jsem se opřela o zeď kuchyně, nade mnou byla okna a dva velké větráky z kuchyně, které našťěstí byly vypnuté. Natáhla jsem si nohy na stoličku, zavřela oči a poslouchala šumění lesa a zpěv ptáků. Vonělo to tu zcela jinak, než na co jsem byla zvyklá z města – příjemná směs jehličí, pryskyřice, květin a tepla. Vánek si pohrával s mými vlasy a ochlazoval parné letní odpoledne. Igelitová zástěra jemně šustila.

Protáhla jsem se a zadívala se na břízy a stromy blízko budovy. Mezi nimi dole v údolí prosvítaly střechy chat. Vlevo byl les nově vysázený, smrkový, a táhnul se nahoru do kopce. A všude odpadky, to je neskutečný, jaká jsou lidi

prasata. U nás ve městě jsem si na smetí už nějak zvykla, ale sem přece nepatří, lidi, vzpamatujte se!

Po příjezdové cestě se trousili rekreanti, možná šli do jídelny, možná někam jinam, protože večere bude až za několik hodin. Někteří pořádně funěli, vyjít kopec s takovým slušným stoupáním dá zabrat. Alespoň neztloustnou, usmála jsem se. Počkat, proč všichni chodí nahoru na kopec s mobily v ruce? Rychle jsem vytáhla svůj z kapsy. Žádný signál. Ani data. Do pytle, tady jsme opravdu úplně mimo civilizaci! Pomoc! Ne že bych byla zhýčkaná měšťačka, v dětství jsem třeba moc ráda jezdila na prázdniny k babičce na venkov. A na záchranné stanici, nebo když jsem mohla být párkrát někde v terénu, se mi v klidu přírody líbilo, má to své kouzlo. Ale vždy jsem se zas ráda vrátila do své komfortní zóny. Jsem zkrátka ráda za vymoženosti dnešní doby.

Z úvah mě vytrhlo žuchnutí rašlového pytle s cibulí na stůl, až jsem sebou trhla.

„To je první, ještě jeden donesu.“

„Ještě jeden?“ divila jsem se.

„Si jako myslíš, že tu budem vařit jak u vás doma? Prober se, je tu přes sto padesát strávníků. Zatím můžeš začít loupat.“ Ve dveřích se zarazila a pronesla: „A ne že se mi tu rozbřečíš, nováčku!“

Vyplázla jsem na ni jazyk a vzala do ruky cibuli. Brzy mě však začaly štípat oči, slzy nekontrolovatelně stékaly po tváři a nedaly se zastavit. Vtedy se vrátila po dvaceti minutách se širokým úsměvem na tváři a stejně plným pytlelem jako před chvílí, já v tu dobu už téměř nic neviděla, v očích mě děsně páliło, nestíhala jsem si utírat slzy. Neří možný, že jí to trvalo tak dlouho, beztak se s někým vybavovala, jinak to nevidím.

Z kopce právě přijíždělo nablýskané BMW, přes uslzené oči jsem viděla jen tmavě modrou šmouhu.

„Zdar, Vendy! Přijď večer,“ zavolal někdo z auta.

Byl to mužský hlas, mladý. Nebyl to jeden z těch sportovců, co umějí dobře líbat, jak mi vyprávěla Vendy? Snažila jsem se utřít slzy z očí, abych viděla víc, ale bylo to k ničemu. Zatracená cibule.

„Jasně! A vy nám pomozte loupat,“ křikla Vendy a zamávala jim od zábradlí. Auto sjelo dolů do údolí a my jsme osaměly. Z kuchyně hrálo rádio Blaník české hity.

„Kdo to byl?“ zeptala jsem se a pořád si mnula oči.

„Volejbalisti z Brna, jezdí sem každý rok na prázdninové soustředění. Je s nimi děsná legrace, uvidíš,“ mrkla na mě spiklenecky.

„Chodíš s některým z nich?“

„Co blázníš!“ vyprskla smíchy. „Mám přítele, Milíka. Ale tady jsem jen na týden. A co se stane, to se stane, a nechám to tady.“

„A to mu nevádí, že tu jsi s jinými?“

„Ne, jsme tolerantní a otevření. Nemáme předsudky,“ usmála se. „Navíc tady to nic neznamena, je to v zápalu hry. Většinou.“ Potutelně se uculila a sklopila pohled k cibuli, kterou právě loupala.

Nevěřičně jsem na ni vyvalila oči. Ona mi chce tvrdit, že se ocucává s jinými kluky a s jejím přítelem to ani nehne? Ani s ní? Jako já ještě ani pořádnou pusku zatím nedostala, ale podle toho, co jsem znala z filmů, knih a od pár kamarádek, je líbání s tím pravým něco skvělého a nezapomenutelného. Nebo je to tak, že když se líbáš s někým, ke kterému nic necítíš, je to jako když někomu podáš ruku na pozdrav?

„A ty máš kluka?“ vytrhla mě Vendy z přemýšlení.

„Cože? Já?“ Nervózně jsem si zajela do vlasů – rukou, která svírala v ruce nůž, div jsem se neporezala.

„Jasně, ty,“ rozesmála se.

„No, já. Já nikoho nemám.“ Sklopila jsem stydlivě oči a snažila se co nejdokonaleji oloupat už oloupanou cibuli.

„To se ale musí napravit!“ zajiskřilo jí v očích.

„Ne, to opravdu není nutné,“ zamumlala jsem a tváře mi už zase hořely. Nejspíš jsem vypadala jak ubuleny rak.

„Počkej!“ Vyvalila na mě oči a odložila mísu se slupkami na stůl. „Nechceš mi říct, že jsi ještě nikdy s nikým nechodila, že ne?!“

Mám říct pravdu? Nemám říct pravdu? Stejně na mně brzy pozná, že nemám žádné zkušenosti. Vendy je až moc znalá. Navíc pravdomluvnost mi zatím pokaždé zajistila hladší průběh všech nepříjemností. Snad to bude i tento případ, stejně nemám na výběr.

„Ne, nechodila a nechodím.“ Snažila jsem se vypadat hrdě a vyrovnaně. Jakože mi to vůbec nevadí. Být single je přece fajn. Fajn? Jak kdy, někdy bych dala nevím co za to, abych měla přítele, se kterým bych mohla vše sdílet, který by mě miloval a neodsuzoval, podporoval, který by mě přitahoval a já jeho. Taková ta živočišná, vášnivá láska v kombinaci se spřízněnou duší. Něco jako měl určitě Soren, než ho srazilo auto. Sovy i dravci mají celý život jen jednoho partnera, to by se mi taky líbilo. Nemuset si furt zvykat na někoho nového. Má to cosi do sebe.

V mém seznamu jsou sportovci, zpěváci a youtubeři hned vedle vysokoškoláků na prvních místech. Zasněně jsem se zadívala nahoru na střechu přístřešku z drátoskla, které úspěšně zarůstalo mechem a tlejícím listím. Hezoun, o rok o dva starší než já, s milým úsměvem a mužným strništěm na tváři jako má Sam Heughan. K tomu sportovní typ, svalnatý a opálený. Musí mít charakter a musí být milý, kamarádský, společenský, pozorný, aktivní, romantický, galantní, inteligentní a sexy. Prostě pan Dokonalý! Jako ti v příbězích...

„Ale s tím se dá něco udělat. Tady je materiálu, stačí si vybrat,“ štouchla do mě loktem. Probrala jsem se ze snění a začínala mít tušení, že mi bude chtít mermomocí pomoci. Zatím ale nevím, jestli chci...